

РЕШЕНИЕ

№ 4986

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 29.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **9362** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], с адрес на управление [населено място], [улица][жилищен адрес] представлявано от управителя М. Т. Л. срещу ревизионен акт № [ЕГН]/04.05.2012 г., издаден от С. Д. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., изменен с ревизионен акт за поправка № 1238360/21.06.2012 г., мълчаливо потвърдени от директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” [населено място].

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт, в частта на допълнително начислен данък добавена стойност с оглед непризнати вътреобщностни доставки, извършени от жалбоподателя. Твърди се, че въпреки събраните в хода на ревизията доказателства, ревизиращите са приели, че не са изпълнени условията на чл. 53 от ЗДДС във връзка с чл. 45 от ППЗДДС. Посочено е, че неоснователно в мотивите на ревизионния акт не са били кредитирани представените с възражението срещу ревизионния доклад договори за отговорно пазене, както и необосновано ревизиращият екип е приел, че е налице противоречие и липса на безспорни доказателства за извършен ВОД. На следващо място оспорващият сочи, че ревизиращите не са обсъдили и взели предвид допълнително дадените обяснения от представителя на [фирма] за извършеното товарене на превозното средство, с което са превозени процесните стоки. Излага твърдение, че органът по приходите е следвало да инициира обмен на информация по реда на Регламент

1798/2003 с молба за съдействие от данъчната администрация в Германия с цел установяване отчитането на съответната доставка в документацията на получателя като В.. Счита, че обжалваният ревизионен акт е в противоречие с европейската практика и тази на ВАС, като сочи решение по дело С-409/04, в което изрично е посочено, че не трябва да се допуска компетентните органи на държавата – членка на доставчика да задължават даден доставчик, който е действал добросъвестно и е представил доказателства, установяващи правото му на освобождаване на дадена ВОД да заплати впоследствие ДДС върху тези стоки. Иска се от съда да отмени ревизионния акт като неоснователен, необоснован и незаконосъобразен. В съдебното производство оспорващият се представлява от адв. А., който поддържа жалбата и моли да бъдат присъдени направените съдебни разноски заедно с адвокатското възнаграждение в полза на оспорващия.

Ответната страна – директорът на дирекция ”О.” – [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. М., изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, моли съда да остави в сила оспорения ревизионен акт и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1112724/09.11.2011 г., изменена със ЗВР № 1113092/24.11.2011 г., ЗВР № 1200438/18.01.2012 г. и ЗВР № 1201443/17.02.2012 г. издадени от К. Л. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. е възложено извършване на ревизия на [фирма] за определяне на задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.07.2011 г. до 31.10.2011 г. Издателят на тези ЗВР е упълномощен със заповед № РД-01-918/27.06.2011 г. на директора на ТД на НАП - С.. Извършването на ревизията е възложено на С. Д. М. - главен инспектор по приходите - ръководител екип и П. Н. С. - главен инспектор по приходите, при ТД на НАП - С..

За резултатите от извършената ревизия е съставен ревизионен доклад /РД/ № 1201443/04.04.2012 г., връчен на ревизираното лице на 09.04.2012 г. В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК дружеството е подало писмено възражение срещу издадения ревизионен доклад и е представило допълнителни писмени доказателства.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство ревизионен акт № [ЕГН]/04.05.2012 г., изменен с ревизионен акт за поправка № 1238360/21.06.2012 г., издадени от С. Д. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., оправомощена със заповед за определяне на компетентен орган № К 1201443/06.04.2012 г., издадена от органа, възложил ревизията. Въз основа на констатациите в ревизионния доклад, с ревизионния акт са установени задължения по ЗДДС в общ размер на 7 691,60 лв., в т. ч. ДДС главница в размер на 7 180,18 лв. и лихви за забава в размер на 511,42 лв.

Установените задължения по ЗДДС произтичат от непризнати вътреобщностни доставки (ВОД) с предмет 5 бр. нови автомобили, с получател „А. S.-B. G. & Co. KG” – Германия, по следните фактури, издадени от [фирма]:

- фактура № [ЕГН]/22.07.2011 г. с предмет фолксваген Т. на стойност 37 643,86 лв.

- фактура № [ЕГН]/12.09.2011 г. с предмет фолксваген Т. К. SNR TDI на стойност 33 552,26 лв.

- фактура № [ЕГН]/15.09.2011 г. с предмет фолксваген Т. С. TDI на стойност 37 643,86 лв.

- фактура № [ЕГН]/10.10.2011 г. с предмет фолксваген G. F. на стойност 23 157,03 лв.

- фактура № [ЕГН]/10.10.2011 г. с предмет фолксваген G. R. на стойност 28 101,37 лв.

На основание чл. 53 от ЗДДС във връзка с чл. 45 и чл. 46 от ППЗДДС, ревизиращите са обложили с 20% данък върху добавената стойност всички гореописани доставки.

Р. акт е връчен на М. Л. - управител на ревизираното дружество, на 14.05.2012 г. Жалбата по реда на чл. 152 от ДОПК до директора на дирекция „О.“ – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП - С. град на 28.05.2012 г. В срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК, директорът на дирекция „О.“-С. не се е произнесъл с решение. В срока по чл. 156, ал.5 от ДОПК ревизираното лице е подало жалба до АССГ вх. № 53-00-780/31.08.2012 г. по описа на Д. срещу ревизионен акт № [ЕГН]/04.05.2012 г., изменен с ревизионен акт за поправка № 1238360/21.06.2012 г., мълчаливо потвърдени от решаващия орган.

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка, приложена с писмо от 01.10.2012 г., включително 2 папки приложения. От страна на жалбоподателя са представени в хода на съдебното заседание два акта за прихващане или възстановяване, относими към ревизирания период, както и други писмени доказателства, представени с молба от 22.01.2013 г., а именно обобщена справка от банкова сметка ведно с 3 бр. извлечения, 5 бр. договори за продажба, 3 бр. международни товарителници, 10 бр. талони за регистрация на автомобилите предмет на ВОД, договори за продажба с предходен доставчик и 5 бр. сертификати за съответствие. На следващо място жалбоподателят е представил с молба от 08.02.2013 г. писмени доказателства, които според него са представени в хода на ревизионното производство, но не се намират приложени по делото, а именно договори за покупка на автомобилите от предходен доставчик, ведно с фактури, издадени от „Порше Б.“ на [фирма], както и заверено копие от решение № 523/21.03.2013 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“. От страна на ответника в хода на съдебното производство са представени под опис доказателства, събрани в хода на насрещната проверка на доставчика [фирма] и писмо от ТД на НАП – С., съгласно което в хода на ревизията не е изискана информация от данъчната администрация на друга държава членка.

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Със заповед № К 1201443/06.04.2012 г., издадена от К. Л. Г. – началник сектор „Ревизии“ Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е определена С. Д. М. за компетентен орган по издаване на ревизионен акт на [фирма]. Обжалваният РА е издаден и в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. При издаването на оспорения РА не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да водят до неговата отмяна.

За установяване фактите и обстоятелствата от значение за извършваната ревизия, са предприети действия, описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт. Въз основа на доказателствата, представени по делото с административната преписка, както от допълнително представените доказателства от страните, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство са допълнително определените задължения в общ размер на 7 691,60 лв. за данъчни периоди м. 07.2011 г., м. 09.2011 г. и м. 10.2011 г. При ревизията е извършена корекция на декларираните от [фирма] резултати за цитираните данъчни периоди и са определени задължения по ЗДДС на основание чл. 53, ал. 3 от ЗДДС във връзка с чл. 45 и чл.46 от ППЗДДС, като е доначислен ДДС в общ размер на 7 180,18 лв. и са определени лихви в размер на 511,42 лв., тъй като е установено, че дружеството не разполага с необходимите документи, доказващи вътреобщностна доставка /ВОД/.

В хода на ревизията е констатирано, че през ревизираните данъчни периоди дружеството е декларирано извършени вътреобщностни доставки на стоки /ВОД/ на пет нови автомобили, марка „Фолксваген“, подробно описани по-горе в решението. В ревизионния доклад е установено, че ревизираното дружество е закупило стоките от [фирма], което е официален дилър на вносителя [фирма]. На доставчика е извършена насрещна проверка, резултатите от която са документирани с ПИНП № 2211-1113092-1/21.12.2011 г., като за целите на проверката е изготвено и връчено ИПДПОЗЛ № ИТ-00-11168/09.12.2011 г. На 13.12.2011 г. от дружеството са представили изисканите документи, а именно заверени копия на издадените към жалбоподателя фактури, банкови извлечения към всяка фактура, счетоводни справки, договори, касаещи доставката на автомобилите към жалбоподателя, договори, удостоверяващи получените нови коли от предходния доставчик на [фирма], справка за продадени автомобили, трудови договори на наетите работници в дружеството, инвентарна книга, фактури от предходения доставчик [фирма], ведомости за заплати и обяснения на управителя на [фирма]. При извършената проверка на [фирма] е констатирано, че същото е извършило доставка на въпросните автомобили и е издало съответните фактури.

На следващо място, съгласно представените от [фирма] товарителници, ревизиращите са установили, че транспортът до територията на Германия е осъществен от [фирма], на който също е направена насрещна проверка, документирана с ПИНП № 2211-1113092-4/15.02.2012 г. За установяване на обстоятелствата по транспортирането, до превозвача е изпратено ИПДПОЗЛ с изх. № 1703-1/13.01.2012 г., в отговор на което са представени документи, съставляващи фактури за извършения транспорт на новите автомобили, издадени към немското дружество, получател на стоката, писмени обяснения за доставките, свидетелство за регистрация на ЕКАФП, касови бонове, удостоверяващи плащането на фактурите в брой, международни товарителници, договор за наем на автовоз, копие на талон на автовоз и влекачи, тахошайби, обратни ведомости, касови книги, хронологични регистри, аналитични регистри, *viés* декларации, дневници за покупки и продажби, пътни листове и други транспортни документи, трудови договори, шофьорски книжки, лиценз за международен превоз на товари и др. Ревизиращият екип е анализирал представените от превозвача [фирма] писмени обяснения и документи за транспорта и е установил, че за проверявания период дружеството има издадени

фактури за услуги по транспорт на автомобили от Б. до Германия, като плащането от германското дружество било извършено в брой, регистрирано по касовия апарат на дружеството. Ревизиращите констатирани нередности в представените документи, тъй като чрез фискални устройства се регистрирали само и единствено отчетени приходи от продажби на територията на страната и освен това от страна на германското дружество фактурите не били подписани. В РД е посочено, че във всички представени товарителници като изпращач на стоките е записан [фирма] и съответно е поставен неговия печат. В ревизионния доклад е допълнено, че във фактурите, издадени от превозвача, са вписани регистрационните данни на автовоза, с който е следвало да се извърши превода до Германия, но в международните товарителници никъде няма вписани данни за съпроводителни към товара документи. Превозвачът е представил Договор за наем на товарен автомобил от 04.07.2011 г., сключен с Д. Г. Д. и с [фирма] от една страна като наемодатели и [фирма] от друга страна, като наемател на товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , но ревизиращите са констатирани, че такъв автомобил не е използван. Според органа по приходите от страна на транспортното дружество не са представени доказателства за извършените разходи за горива и материали, за платени пътни такси и винетни стикери за ползване на международна пътна мрежа във връзка с декларирания международен транспорт.

В хода на ревизионното производство са били представени и множество документи от страна на жалбоподателя, а именно заверени копия на фактурите, като всяка от тях е придружена с договор за продажба, банкови извлечения, международни товарителници, потвърждение от немския купувач за получаването на процесните автомобили, регистрационни талони на автомобилите, извлечение от Търговския регистър в Германия, договори за отговорно пазене между [фирма] и [фирма], приемо – предавателни протоколи на немски език заедно с превод, заявки за транспорт в които немското дружество е заявило, че транспорта е за негова сметка, изпращач е [фирма] и превозвач е [фирма], счетоводни справки, дневници за продажби, оборотни ведомости, хронология на счетоводни сметки и др.

След анализ на приложения и събран в хода на ревизията доказателствен материал, ревизиращият екип е установил несъответствия, които са го мотивирали да приеме, че не са налице всички изискуеми документи, доказващи че е налице ВОД на процесните нови автомобили. Според ревизиращите, откритите несъответствия се изразяват в това, че в международните товарителници като изпращач е записан [фирма], а не [фирма], съответно като получател е записан „А. S.-B. G. & Co. KG” – Германия и в тях няма задължителните за вписване регистрационни данни на автовоза, както и никъде не са вписани съпроводителните към товара документи. На следващо място ревизиращите са констатирани, че представените приемо-предавателни протоколи са съставени само на български език. Друго посочено несъответствие в ревизионния доклад е, че извършеното плащане на транспортната услуга е в брой, регистрирано чрез касовия апарат на дружеството, а през въведените в експлоатация фискални устройства се регистрират само и единствено отчетени приходи от продажби на територията на страната. Ревизиращите органи са приели, че липсват доказателства за извършени разходи за горива и материали, за платени пътни такси и винетни стикери за ползване на международна пътна мрежа. Формиран е извод, че във връзка с декларираните продажби на нови автомобили не са представени годни документи, безспорно доказващи наличие на ВОД, с което са нарушени изричните разпоредби на чл. 53 от ЗДДС във вр. с чл. 45, ал.2 от ППЗДДС.

С оглед представените по делото доказателства, настоящият съдебен състав счита, че абсолютно незаконосъобразно и необосновано органът по приходите е отказал да признае осъществения ВОД и е начислил 20 % ДДС върху извършените доставки. Ревизиращият екип е обсъдил само част от представените в хода на ревизионното производство доказателства, пренебрегвайки задълженията си, заложили в ДОПК за обективност и безпристрастно изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за установяване и събиране на публични задължения, залегнали в чл. 3 и чл. 5 от ДОПК. Настоящата съдебна инстанция констатира, че някои от представените в хода на ревизията документи дори не са били описани в ревизионния доклад и акт. Изводите на ревизиращите се основават единствено на констатирани нередности в транспортните документи, без да обсъдят и проследят облигационните взаимоотношения между страните и без да бъде направен пълен анализ на извършените доставки, което е довело до неправилни и необосновани правни изводи. От събраните в хода на ревизионното и съдебното производство писмени доказателства, по безспорен начин се установяват следните обстоятелства относно извършените ВОД на 5 бр. нови автомобили с получател А. S.-B. G. & Co. KG – Германия:

[фирма] е придобило, чрез покупко-продажба 5 бр. нови автомобили, марка „Фолксваген“ от [фирма], който е официален представител и дистрибутор на вносителя за Б. [фирма]. Представени са договорите и фактурите, с които [фирма] е закупило процесните автомобили от [фирма]. На следващо място са представени издадените фактури и сключените договори за покупко-продажба на същите автомобили между жалбоподателя и [фирма], като към всяка фактура е приложено банково извлечение за осъществено плащане. По силата на чл. 4 от сключените между [фирма] и [фирма], договори за продажба на автомобили, „рискът от увреждането и погиването на стоката преминава от продавача върху купувача след приемането ѝ, чрез приемо-предавателен протокол, удостоверяващ изправността на автомобила“. Видно от чл. 9 от същите договори „гаранциите върху стоката, влизат в сила от датата на подписване на приемо-предавателния протокол между продавача и купувача и са валидни и по отношение на трето лице — купувач по последвала продажба, сключена между възложителя и третото лице.“ В изпълнение на условията на чл. 4 и чл. 9 от договорите за продажба, двете дружества са подписали приемо-предавателни протоколи, представени в хода на ревизионното производство. Видно от приложените приемо-предавателни протоколи, автомобилите са приети без забележки и купувачът е декларирал, че е запознат с условията по гаранцията. С оглед продажбата на закупените автомобили на А. S.-B. G. & Co. KG – Германия, след приемането на автомобилите предмет на продажба от жалбоподателя, същите са оставени на отговорно пазене на [фирма] до датата на транспортирането им на немския клиент, по силата на сключени между страните договори за отговорно пазене, представени с възражението срещу ревизионния доклад, но не взети предвид от органа по приходите. Тези договори удостоверяват съхранението на стоката преди да бъде транспортирана до Германия, като съгласно чл. 8 от договорите за отговорно пазене, [фирма], в качеството си на изпълнител се е задължил, при поискване от [фирма], в качеството му на възложител, да предаде на него или на негов представител или на посочено от него лице

стоките, оставени на отговорно пазене. В същата клауза, възложителят е предоставил на изпълнителя правомощието да натовари стоката на посочено от жалбоподателя транспортно средство, както и да попълни съпътстващите транспортирането на стоката документи от негово име.

На следващо място, закупените от [фирма] автомобили, жалбоподателят е продал на А. S.-B. G. & Co. KG" – Германия, в доказателство на което са представени договори за покупко-продажба между [фирма] и А. S.-B. G. & Co. KG" – Германия, ведно с приложения към тях фактури, банкови извлечения и потвърждение за получените пратки от страна на немското дружество. Относно транспортирането на закупените от А. S.-B. G. & Co. KG" автомобили, по делото е установено, че е извършено от транспортър, нает от немското дружество, за негова сметка, в съответствие със сключените договори между страните. Видно от приложените документи по делото, транспортът на процесните стоки е бил за сметка на немското дружество, което пряко е възложило на [фирма] да превози определените автомобили до Германия. В доказателство на горното са приложени обяснения на управителя на [фирма], заявките, с които немското дружество е възложило транспорта, както и 5 бр. приемо-предавателни протоколи, в които немското дружество изрично е посочило вида на получената стока, номер на рама, номер на автовоза и влекача, и име на водача, осъществил транспорта, като документът е подписан и подпечатан от същото. Безспорно доказано е, че жалбоподателят не е имал задължение за натоварване, разтоварване или превозване на процесните стоки до Германия, а единствено е бил задължен да уведоми по силата на договора за отговорно пазене [фирма] за датата на натоварване и транспортъора, осигурен от получателя на доставката. В подкрепа на горното от дружеството, транспортитало автомобилите до Германия са приложени и други доказателства, а именно лиценз № 2896 за международен автомобилен превоз, декларации по ЗДДС и дневници за продажбите, V.-декларации, копия от талони на автомобилите извършили превозите, регистрацията в НОИ на трудови договори на шофьорите, свидетелства за управление на МПС и други транспортни документи. На следващо място, получаването на автомобилите от страна на немското дружество се потвърждава и от приетите и неоспорени от ответника като доказателство писмена декларация от името на А. S.-B. G. & Co. KG" - Германия, за получаването на автомобилите предмет на ВОД, с приложено към нея извлечение от търговския регистър за актуално състояние на немското дружество, както и копие от талоните на автомобилите, закупени от Б. и регистрирани в Германия. Не на последно място следва да се отбележи, че в хода на съдебното производство беше установено, че органът по приходите не е предприел никакви действия по осъществяване на обмен на информация по реда на чл. 5 и чл. 19 от Регламент № 2003/1798/EC-S. 2004, за да установи чрез данъчната администрация в Германия, дали немското дружество е декларирало получената ВОД.

Въз основа на гореописаните доказателства, настоящият съдебен състав приема, че изводът на органа по приходите за липса на осъществена ВОД е неправилен и необоснован. Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗДДС вътреобщностна доставка на стоки е доставката на ново превозно средство, изпратено или

транспортирано от или за сметка на доставчика или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, независимо дали получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено лице. Съгласно разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗДДС, документите, удостоверяващи извършването на ВОД, се определят от нормите на Правилника за прилагане на закона за данък върху добавената стойност /ППЗДДС/. Видно от изчерпателното изброяване, направено в разпоредбата на чл. 45 от ППЗДДС, доставчикът може да удостовери извършването на ВОД, ако разполага най-общо с документ за доставката /фактура/ и документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка. Последните се изразяват в транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава членка - в случаите, когато транспортът е извършен от получателя или от трето лице за сметка на получателя. В писменото потвърждение се посочват дата и място на получаване, вид и количество на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспорта, име на лицето, предало стоките; транспортен документ, удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава членка - когато транспортът е извършен от доставчика или от трето лице за сметка на доставчика. В настоящия случай наличието на условия за признаване на ВОД следва да се преценява с оглед приложимостта на чл. 45, т. 2 буква „а“ от ППЗДДС. Посоченият текст предполага извършването на транспорт от трето лице, различно от доставчика и получателя на стоките, но за тяхна сметка. В тази хипотеза документите, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка, са транспортен документ или писмено потвърждение от получателя, в условията на алтернативност. Достатъчно е представянето на един от документите /транспортен документ или писмено потвърждение/, за да се приеме, че е налице ВОД. Следователно, представените потвърждения за получаване на стоките от немското дружество - купувач и транспортните документи, доказват по несъмнен начин реалното извършване на процесните ВОД от жалбоподателя.

Относно констатираните несъответствия от ревизиращия екип, настоящата инстанция счита, че същите са резултат от незадълбочения анализ на събраните доказателства, довел до грешни изводи. Така например при преглед на приложените по делото доказателства, съдът установи, че са представени пет потвърждения от немския купувач по смисъла на чл. 45, т. 2, б. „а“ от ППЗДДС, в които са цитирани номер на износна фактура, договор за покупко-продажба, вид, марка и модел и шаси на автомобила, място и дата на получаване, име на превозвача, вид и номер на превозното средство и име на водача. При сравнение с представените от превозвача документи – товарителници, протоколи, пътни листа, не се установиха несъответствия. Наред с това след реализиране на вътреобщностните доставки от немското дружество е изпратено обобщено потвърждение за получени пратки (стр. 95 по делото), в което подробно са цитирани получените стоки по вид, номер на

шаси, номер на фактура, с която са закупени, име на транспортър, регистрационни номера на автовоза. Твърдяното от ревизиращия екип несъответствие, че наетият по силата на договор за наем от 04.07.2011 г. автомобил Мерцедес С. с рег. [рег.номер на МПС] не бил използван, а според представените товарителници бил използван автомобил с рег. [рег.номер на МПС], също не беше доказано, тъй като се установи, че това е един и същ автомобил, но със сменен регистрационен номер, което е видно от приложеното свидетелство за регистрация на автомобила с рег. [рег.номер на МПС] (стр. 445, приложение № 2 по делото). Видно от договора за наем и представеното свидетелство за регистрация, наетият автомобил е един същ вид, тъй като номера на рамата съвпада и в двата документа. На следващо място, от приложените доказателства безспорно се установява, че по силата на договор за отговорно пазене предходният доставчик на жалбоподателя е имал правомощието да оформи транспортните документи при товаренето на процесните стоки.

Предвид гореизложеното, ревизионният акт в оспорената част, се явява незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен.

С оглед заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, такива следва да се присъдят съобразно изхода на делото. Жалбоподателят е направил разноски по делото в общ размер на 1150 лв., от които 50 лв. – платена държавна такса и 1100 лв. платено адвокатско възнаграждение, видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], ревизионен акт № [ЕГН]/04.05.2012 г., издаден от С. Д. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., изменен с ревизионен акт за поправка № 1238360/21.06.2012 г., мълчаливо потвърдени от директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ [населено място].

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], да изплати от бюджета си на жалбоподателя [фирма] с ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в общ размер на 1150 лв. (хиляда сто и петдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: